

Charles Bukowski

**POŠTOVÝ
ÚRAD**

Citadel

Charles Bukowski

**POŠTOVÝ
URAD**

Charles Bukowski
POŠTOVÝ ÚRAD

Preložené z anglického originálu
POST OFFICE By Charles Bukowski

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Všetky práva vyhradené na reprodukovanie celku
alebo časti v akejkoľvek forme.

Slovak Edition © Citadella, 2017

Preklad © Mgr. Nina Morgenstein

Redakčná úprava a korektúry: Ľubomír Závada

Návrh obálky a grafická úprava: Citadella

Vydalo vydavateľstvo Citadella v roku 2017

ISBN 978-80-8182-096-0

Charles Bukowski

POSTUMY DRAB

Toto dielo je číra fikcia
a nie je venované nikomu.

POŠTA SPOJENÝCH ŠTÁTOV AMERICKÝCH
Los Angeles, Kalifornia

ÚSTREDNÁ POŠTA
Obežník
742

1. januára 1970

ETICKÝ KÓDEX

Do pozornosti všetkých zamestnancov sa dáva Etický kódex, uverejnený v časti 742 Poštového prevádzkového poriadku, a ďalej Pravidlá správania, uverejnené v časti 744 Poštového prevádzkového poriadku.

Zamestnanci pošty si za dlhé roky vernej služby vlasti vybudovali znamenitú povesť, ktorú sa nepodarilo prekonať žiadnemu inému podniku. Každý zamestnanec by mal byť na túto tradíciu oddanej služby patrične hrdý. My všetci sa musíme usilovať o to, aby sme prispeli k budúcemu vývoju a pokroku poštových služieb so zreteľom na verejný záujem.

Personál poštového úradu musí konať bezúhonne a s maximálnou lojalnosťou voči verejnému záujmu. Očakáva sa, že zamestnanci pošty budú dodržiavať najvyššie morálne princípy a ctíť zákony Spojených štátov, ako aj predpisy a politiku Poštového úradu. Nielenže sa vyžaduje vysoký morálny štandard, ale predstavenstvo aj zamestnanci pošty musia aktívne predchádzať skutkom, ktoré by mohli brániť plneniu ich záväzkov. Pridelené povinnosti treba vykonávať svedomito a efektívne. Poštový úrad má jedinečné privilégium každodenného kontaktu s väčšinou obyvateľov našej krajiny a v mnohých prípadoch pre nich predstavuje jediný priamy kontakt s Federálnou vládou. Každý zamestnanec pošty má preto zvláštnu povinnosť konať čestne a zodpovedne, aby bol hoden dôvery širokej verejnosti, a tým zlepšoval povesť a úroveň Poštového úradu, ako aj celej Federálnej vlády.

Žiadame všetkých zamestnancov, aby si naštudovali časť 742 Poštového prevádzkového poriadku, Etický kódex, Pravidlá správania zamestnancov, Obmedzenia politických aktivít, atď.

-----
vedúci oddelenia

I

1.

Začalo to omylom.

Niekedy okolo Vianoc som sa dozvedel od jedného opilca z kopca, ktorý tento trik opakoval každé sviatky, že zoberú fakt skoro hocikoho, no tak som tam teda išiel, a zrazu som mal na pleci koženú kabelu a spokojne si vykračoval ulicami. To mi je ale práčička, pomyslel som si. Piánko! Dajú vám obehnúť jeden alebo dva bloky, a keď ich stihnete, stály poštár vám prenechá ďalší, alebo sa vrátite a prideli vám ho váš vedúci, ale v podstate stále iba strkáte vianočné pohľadnice do schránok.

Myslím, že to bol druhý deň, čo som nastúpil ako vianočná výpomoc, keď bohvie odkiaľ vyliezla nejaká macatá ženská a pridala sa ku mne pri roznášaní pošty. Hovorím macatá, čím chcem povedať, že mala macatý zadok a kozy, proste že bola macatá na tých správnych miestach. Bola asi trochu švihnutá, ale ja som čumel na jej telo a ostatné mi bolo fuk.

Hovorila, hovorila a hovorila, bez prestávky. Až to z nej nakoniec vypadlo. Jej manžela odvelili niekam na ďaleký ostrov a ona si pripadala osamelá, viete, žila v ich malom dome celkom sama.

„Kde je ten dom?“ spýtal som sa.

Napísala mi adresu na kus papiera.

„Tiež som osamelý,“ hovorím jej, „dnes večer sa u vás zastavím a budeme sa rozprávať.“

Vtedy som síce žil s jednou ženskou, lenže tá bola vkuse preč, vôbec som netušil kde, a tak som bol vlastne naozaj osamelý. Cnelo sa mi po tom macatom zadku, čo stál vedľa mňa.

„Tak fajn,“ povedala, „uvidíme sa večer.“

Jasné, bola dobrá, fakt dobrá v posteli, ale ako u každej náhodnej buchty som po tretej či štvrtej noci začal strácať záujem a viac som sa u nej neukázal.

Neubránil som sa pomysleniu, že, preboha, títo poštári nerobia nič iné, len roznášajú listy a súložia. To je robotka pre mňa, ach, to teda hej.

2.

A tak som išiel na test, preliezol ním, potom na lekárske vyšetrenie, preliezol ním, a hotovo – stal sa zo mňa poštový doručovateľ na výpomoc. Začalo to zľahka. Poslali ma na pobočku West Avon Station, kde to bolo rovnaké, ako vtedy na Vianoce, akurát že tu som si nevrzol. Čakal som na to každý deň, no nestalo sa. Vedúci bol pohodák a ja som sa svojimi blokmi špacíroval pekne pomaly. Ani uniformu som nemal, len čiapku. Chodil som v civile. Pri tom, koľko sme s mojou Betty v tom čase chlastali, nám neostávali prachy na oblečenie.

Potom ma ale presunuli do Oakford Station.

Môj nový vedúci bol hovädo menom Jonstone. Chýbali im ľudia a hneď som pochopil, prečo. Jonstone rád nosil tmavočervené košeľe – tá farba znamenala nebezpečenstvo a krv. Celkovo pod ním slúžili siedmi brigádnici – Tom Moto, Nick Pelligrini, Herman Stratford, Rosey Anderson, Bobby Hansen, Harold Wiley a ja, Henry Chinaski. Do práce sme sa hlásili o piatej ráno. Ja jediný som chodil opitý. Vždy som nasával dlho cez polnoc, a potom sme tam sedeli od piatej rána a čakali, či niektorí zo stálych poštárov ohlásia práceneschopnosť. Stáli poštári obvykle čerpali voľno, keď vonku pršalo alebo udreli horúčavy, alebo na dni po sviatkoch, kedy sa objem zásielok zdvojnásobil.

Spadalo pod nich 40 alebo 50 rozličných trás, možno viac, každá iná, ani jedna z nich sa nedala zapamätať, a poštu bolo treba mať roztriedenú a prichystanú na rozvoz v dodávke najneskôr do ôsmej, lebo Jonstone neprijímal žiadne výhovorky. Brigádnici vláčili časopisy od rohu k rohu, dreli bez obednej pauzy, a zomierali v uliciach. Jonstone nás vždy vypúšťal na rajón s tridsaťminútovým omeškaním – zvrtol sa na stoličke v tej svojej červenej košeli a povedal: „Chinaski, idete na trasu 539!“ Od začiatku sme meškali polhodinu, ale aj tak sa od nás očakávalo, že roznesieme poštu a vrátíme sa včas. A raz alebo dvakrát do týždňa, úplne zmordovaní, strhaní a dodrbaní, sme museli vziať nočnú šichtu, ktorá mávala

nesplniteľný časový rozvrh – dodávka proste nejazdila dosť rýchlo. Preto ste v prvom kole museli vynechať prvé štyri či päť schránok a tie boli pri druhom kole tak prepchané poštou, že človeka zalial pot, keď to všetko mal narvať do mechu. Nakoniec ma niekto predsa len pokefoval. Postaral sa o to Jonstone.

3.

Takto si Jonstona vychovali sami brigádnici tým, že plnili jeho nemožné rozkazy. Lámal som si hlavu, ako sa mohol chlap s takým evidentným sklonom ku krutosti dostať na taký flek. Stálych to netrápilo, chlap z odborov bol zbytočný, a tak som cez voľné dni spisoval tridsaťstranovú sťažnosť, z ktorej som následne jednu kópiu poslal Jonstonovi a druhú som odniesol na federálnu centrálu. Úradník mi povedal, aby som čakal. Čakal som, čakal a čakal. Čakal som zhruba poldruha hodiny, kým ma odvedli k šedivému mužičkovi s očami farby ako cigaretový popol. Ani mi neponúkol stoličku. Začal na mňa ziapať už vo dverách.

„Tak to ty si ten premúdrely zmrď!“

„Na vašom mieste by som mi nenadával, pane!“

„Ty zasraný mudrlant, si jeden z tých debilov, čo majú slovnú zásobu a radi sa ňou chvastajú!“

Zamával mojou správou v lufte. A zvraskol: „PÁN JONSTONE JE VÝNIMOČNÝ ČLOVEK!“

„Nebudte smiešny. Veď je to jasný sadista,“ odvetil som.

„Ako dlho pracujete na poštovom úrade?“

„Tri týždne.“

„PÁN JONSTONE TU PRACUJE TRIDSAŤ ROKOV!“

„Čo to s *tým* má spoločné?“

„Hovorím, že PÁN JONSTONE JE VÝNIMOČNÝ ČLOVEK!“

Dodnes verím, že ten chudák by ma najradšej zabil. On snáď s Jonstonom aj spával.

„Fajn,“ povedal som, „Jonstone je výnimočný človek. Tak sa na tú debilnú sťažnosť vyserte.“ Potom som odišiel a na druhý deň som si vzal voľno. Neplatené, samozrejme.

4.

Keď ma na ďalší deň Jonstone o piatej ráno uvidel, otočil sa ku mne na svojej stoličke a jeho tvár mala rovnakú farbu ako jeho košeľa. Ale ani necekol. Mne to bolo jedno. Bol som hore do druhej, pil som a trtkal s Betty. Oprel som sa dozadu a zavrel som oči.

O siedmej sa Jonstone obrátil znova. Všetci brigádnici už mali pridelené trasy, alebo ich poslali na iné pobočky, kde potrebovali výpomoc.

„To je všetko, Chinaski. Dnes pre vás nič nemám.“

Čumel mi rovno do ksichtu. Mal som ho na háku. Chcel som len ísť domov a vyspať sa.

„Okej, Stone,“ odušil som. Poštári mu medzi sebou hovorili Stone, ale ja som bol jediný, kto ho tak oslovoval.

Vyšiel som von, staré auto naštartovalo a čoskoro som bol zase v posteli s Betty.

„Oh, Hank! To je nádhera!“

„To teda je, zlatíčko!“

Natlačil som sa k jej hrejivej prdelke a o 45 sekúnd som už spal.

5.

Ale ďalšie ráno sa zopakovalo to isté:

„To je všetko, Chinaski. Dnes tu pre vás nič nie je.“

Trvalo to celý týždeň. Vysedával som tam každé ráno od piatej do siedmej a nezarobil ani vindru. Moje meno dokonca stiahli aj z nočných zberov.

Potom mi Bobby Hansen, jeden z brigádnikov – služobne najstarší – povedal: „Aj mne to raz urobil. Skúšal ma vyhladovať.“

„Kašlem na neho. Riť mu bozkávať nebudem. Buď ma vyhladuje alebo odídem, to je fuk.“

„Ale to nemusíš. Večer sa hlás na Prell Station. Povedz vedúce-

mu, že tu nedostávaš robotu a že zaskočíš ako náhrada za nočný expres rozvoz.“

„A to môžem? Nie je to proti pravidlám?“

„Pošlú ti šek každé dva týždne.“

„Vďaka, Bobby.“

6.

Už si nespomínam, kedy presne sa tam začínalo. O šiestej alebo o siedmej, tak nejako.

Stačilo si nabrať plné hrste pošty, posadiť sa k mape mesta a naplánovať si trasu. Nič zložité. Všetci šoféri trávili plánovaním trasy oveľa viac času, než bolo nutné, a ja som tú hru hral s nimi. Odchádzal som a vracal sa vždy s ostatnými.

Potom ste si vzali ďalšiu várku. Človek mal čas vegetiť v kaviarni, prečítať si noviny a cítiť sa dôstojne. Mohli ste si dovoliť naobedovať sa. Ak som chcel deň voľna, dali mi ho. Na jednej trase bývalo veľké mladé dievča, ktoré dostávalo špeciálnu zásielku každú noc. Vyrábala sexy oblečenie, napríklad nočné košielky, a tiež ich nosila. Okolo jedenástej večer ste k nej vybehli po strmých schodoch, zazvonili pri dverách a odovzdali jej poštu. Ona zhlboka vydýchla, niečo ako „OOOOccccHHHH!“ , postavila sa celkom blízko k vám, fakt blízko, aby ste nemohli odísť, kým študovala svoju zásielku, a potom zašvitorila: „Och-oooch, dobrú noc a ĎAKUJEM!“

„Prosím, madam,“ zamrmlali ste a odklusali ste preč s vtákom jak z mramoru.

Dlho to však netrvalo. Po asi týždni a pol slobody mi prišiel list:

„Vážený pán Chinaski,

ihneď sa hláste na pobočke Oakford Station. Neuposlúchnutie výzvy bude mať za následok disciplinárne konanie alebo výpoveď.

A. E. Jonstone, vedúci Oakford Station.“

A tak som musel svoj kríž ťahať ďalej.

7.

„Chinaski! Idete na trasu 539!“

Najhorší rajón zo všetkých. Bytovky plné schránok so zoškra-
banými alebo žiadnymi menovkami a mihotavé svetlo žiaroviek
v temných chodbách. V tých chodbách postávali stareny, tmolili
sa po uliciach, a pýtali sa stále tie isté otázky, ako keby boli všetky
jedna osoba s rovnakým hlasom:

„Pán poštár, nesiete niečo pre mňa?“

A vy ste mali sto chutí začať bliakať: „Vážená pani, ako mám,
dofrasa, vedieť, kto ste vy, ja, alebo hocikto?!“

Litre potu, opica, nesplniteľný rozvrh, a Jonstone vo svojej čer-
veneí košeli to vedel, bavil sa, a predstieral, že to robí, aby šetril
náklady. Ale všetci vedeli, prečo to robí. Ach, bol to sakramentsky
výnimočný človek!

Ľudia. Ľudia a psy.

Teraz vám poviem niečo o psoch. Bol jeden z tých dní, štyri-
dsiatky horúčavy, keď som pobehoval hore-dolu, spotený, zničený
a v delíriu z opice. Dorazil som k malej bytovke so schránkami pri
bráne. Otvoril som ju svojím kľúčom. Naokolo úplné ticho. A zrazu
som cítil, ako sa mi niečo tlačí do rozkroku. Posúvalo sa to vyššie.
Obzrel som sa a zbadal som, že mám v zadku zaborený čumák
statného nemeckého ovčiaka. Jediným cvaknutím čelustí by ma
pripravil o vercajk. Rozhodol som sa, že v ten deň tí ľudia poštu
nedostanú a možno ju nedostanú už nikdy. Teda, to psisko mi tam
labzovalo jedna radosť! ŃUCH! ŃUCH! ŃUCH!

Strčil som poštu nazad do kabele a pomaly, veľmi pomaly, som
urobil pol kroka vpred. Čumák ma nasledoval. Opatrne som prisu-
nul aj druhú nohu. Čumák stále za mnou. Potom som sa odhodlal
na celý krok. A potom na ďalší. Chvíľu som čakal. Čumák sa vzdialil.
Pes zostal stáť a zísal na mňa. Možno nikdy predtým necítil nič po-
dobné a nevedel si s tým rady.

Potichučky som sa vykradol von.

8.

Neskôr som narazil na ďalšieho ovčiaka. Bolo sparné leto, on sa vyrútil ODVIAZANÝ z dvora a VYSKOČIL do vzduchu. Chňapol po mne a jeho čeľuť len tesne minula moju krčnú tepnu.

„JEŽÍŠIKRISTE!“ vrieskal som, „BOŽE! VRAŽDA! VRAŽDA! POMÓC! TOTO JE VRAŽDA!“

Beštia sa zvrtila, aby znova zaútočila. Podarilo sa mi trafiť ho poštárskou kabelou do tlamy, pričom mi z nej vyleteli listy a časopisy. Už sa šteloval na ďalší výskok, keď pribehli dvaja chlapíci, majitelia, a konečne ho chytili. Pes zo mňa nespúšťal oči a vrčal, kým som na všetkých štyroch zbieral rozsypanú poštu a potom ju nanovo zoraďoval na verande susedného domu.

„Vám musí úplne drbať, hajzli mizerní“ otočil som sa na tých dvoch, „to psisko je zabijak. Dajte ho utraťiť, alebo ho držte na reťazi!“

Hneď by som sa do nich pustil, keby sa medzi nimi nešklbala tá vrčiaca obluda. Kľučal som na susednej verande a ukladal si poštu do tašky podľa trasy.

Ako obvykle, nestihol som sa naobedovať a aj tak som dorazil so štyridsaťminútovým meškaním.

Stone sa pozrel na hodinky. „Meškáte štyridsať minút.“

„Vy by ste nedošli vôbec,“ odpovedal som.

„To je na zápis.“

„Poslúžte si, Stone.“

Vlastne už mal príslušný formulár založený v písacom stroji. Zatiaľ čo som triedil vrátenú poštu, Jonstone ho vyplnil, vstal a hodil mi ho na stôl. Nebavilo ma čítať jeho litánie a po výlete na ústredňu som vedel, že protestovať je zbytočné. Papier som šmaril do koša bez toho, aby som sa na neho čo i len pozrel.

9.

Každá trasa skrývala pasce, o ktorých vedeli len stáli poštári. Každý deň sa stalo niečo strašné a vy ste museli byť pripravení na znásilnenie, vraždu, alebo psy; proste na šialenstvo v tej či onej podobe. Stáli poštári si svoje malé tajomstvá nechávali pre seba. To bola jediná výhoda, ktorú mali – okrem toho, že svoje rajóny poznali naspamäť. Pre nováčika, hlavne takého, čo slopal každý deň do druhej a vstával o pol piatej ráno po prepítej a prešukanej noci, to bola pekelná drina. To dá človeku zabrať.

Jedného dňa som bol opäť v uliciach a hoci to pre mňa bola nová trasa, odsýpala tak hladko, až som si pomyslel, ježišmária, ja sa dnes snáď stihnem po prvýkrát za dva roky normálne naobedovať.

Mal som príšernú opicu, ale všetko klapalo, kým som nenatrafil na balík listov adresovaných nejakej cirkvi. Na obálke nebolo žiadne číslo, len názov kostola a bulváru, na ktorom stál. Vytrepal som svoju opicu hore po schodoch, ale nenašiel som žiadne schránky ani ľudí. Vnútri horeli sviečky. Malé misky so svätenou vodou. Prázdna kazateľnica a zástupy sošiek vo vyblednutých odtieňoch červenej, modrej a žltej za zatvorenými okenicami civeli do páchnuceho, horúceho rána.

Panenka skákavá, pomyslel som si.

Vyšiel som von.

Obišiel som kostol z boku a objavil schodisko do suterénu. Dnu som sa dostal odomknutými dverami. A viete, čo som tam uvidel? Celý rad záchodov. A tiež sprchy. Ale bola tma. Nesvietilo ani jedno svetlo. Hergot, to čakajú, že človek nájde schránku potme? Potom som si všimol spínač. Šťukol som ním a naraz sa rozsvietili všetky svetlá vnútri aj vonku. Pokračoval som do ďalšej miestnosti, kde boli na stole naukladané kňazské sutany. A omšové víno.

Pre Kristove rany, hovoril som si v duchu, komu inému ako mne sa môže stať niečo takéto?

Načiahol som sa po fľašu, poriadne si odpil, položil som listy na sutany, a vrátil sa k sprchám a záchodom. Zhasol som svetlá, potme sa vysral a zapálil si cigaretu. Chcel som si dať ešte sprchu, ale vtom sa mi pred očami zjavil novinový titulok: POŠTÁRA NAČAPALI AKO PIJE KRV KRISTOVU A NAHÝ SA SPRCHUJE V KATOLÍCKOM KOSTOLE!

Takže ten obed som nakoniec nestihol a keď som sa vrátil na pobočku, Jonstone mi zapísal tridsaťdva minútové meškanie oproti rozvrhu.

Neskôr som zistil, že poštu pre kostol treba nosiť na faru za rohom. Ale teraz aspoň viem, kde sa vysrať a osprchovať, keď budem na dne.

